



ÜNİDES
YENİLENER AKADEMİK KURUMLARIN
ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİ TOPLULUKLARI
İS BİRLİĞİ VE DESTEK PROGRAMI



YAŞANMIŞLIKLARIN ARDINDA: BİR NESLİN HİKAYESİ 2

KALPTEN KALBE BİR DOKUNUŞ: DARÜLACEZE VEFA BULUŞMASI



YAŞLI DOSTU KULÜBÜ

İstanbul Cerrahpaşa Üniversitesi Yaşam Boyu Gerontoloji Kulübü ile birlikte yapılmıştır.

Bu proje GENÇLİK VE SPOR BAKANLIĞI tarafından desteklenmektedir.



İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	2
DARÜLACEZE	3
UMUTLU EMEKLİ	5
TOPRAĞIN GÖNÜL YARESİ	6
SERİN RUHLU ADAM	7
17 DİL BİLEN DERVİŞ	8
HATIRALARIN ÇINARI	9
NASIHAHLARIN EFENDİSİ	10
YÜRÜYEN MERHAMET	11
HAC YOLCUSU	12
KOŞUDAN DÖNMÜŞ ADAM	13
BİTMEYEN ENERJİ	14
DÜŞÜNCELERİMİZ	15
TEŞEKKÜR MESAJI	17



ÖNSÖZ

Toplumsal yaşamın sürdürülebilirliği, kuşaklar arası iletişim ve dayanışma ile doğrudan ilişkilidir. Yaşlı bireylerin hayat hikayeleri yalnızca bireysel geçmişleri yansıtmakla kalmaz; aynı zamanda kültürel birikimin ve toplumsal belleğin nesiller arasında aktarılmasına olanak sağlar. Bu aktarım, genç kuşakların tarihsel bilinç kazanmalarına ve sosyal bağların güçlenmesine önemli katkılar sunar.

Bu bağlamda, **Gençlik ve Spor Bakanlığı Gençlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü** tarafından yürütülen **Üniversite Öğrenci Toplulukları İş Birliği ve Destek Programı (ÜNİDES)** kapsamında, **Bartın Üniversitesi Yaşlı Dostu Kulübü** öncülüğünde hayata geçirilen "**Kalpten Kalbe Bir Dokunuş Darülaceze Vefa Buluşması**" projesi, kuşaklar arası etkileşimi güçlendirmeyi ve yaşlı bireylerle gençler arasında anlamlı bir iletişim köprüsü kurmayı hedeflemiştir. Proje süreci, **İstanbul Cerrahpaşa Üniversitesi Yaşam Boyu Gerontoloji Kulübü** ile iş birliği içerisinde yürütülmüş; her iki üniversitenin öğrenci toplulukları projeye aktif olarak katılım sağlamış ve ortak bir paydaşlık anlayışıyla etkinlikleri gerçekleştirmiştir.

Darülaceze’de ikamet eden yaşlı bireylerle yapılan birebir görüşmelerde, katılımcıların yaşam öyküleri dikkatle dinlenmiş; onların duygu, düşünce ve deneyimlerini içtenlikle paylaşmaları teşvik edilmiştir. Görüşmeler sırasında, yaşlı bireylerin sosyal ve duygusal gereksinimleri gözetilmiş, onlara değerli olduklarını hissettirecek güvenli ve destekleyici bir ortam sunulmuştur. Bu süreç, yalnızca yaşam anlatılarının kayıt altına alınması değil, aynı zamanda yaşlı bireylerin sosyal hayata daha aktif biçimde katılmalarını da amaçlamıştır.

Bu dergide yer alan içerikler, yalnızca bireysel biyografiler olarak değil; aynı zamanda toplumsal hafızanın izlerini taşıyan, kültürel sürekliliğe katkı sunan anlatılar olarak değerlendirilmelidir. Her bir hikaye, genç kuşaklara hem tarihsel hem de insani bir perspektif kazandırmakta, yaşlılık olgusuna dair farkındalığı artırmaktadır.

Aynı zamanda proje, gönüllü öğrenciler için sosyal sorumluluk bilincini güçlendiren, yaşlı bireylerle iletişim kurma becerilerini geliştiren, empati odaklı bir öğrenme deneyimi sunmuştur. Yaşlı bireyleri toplumun pasif üyeleri değil; bilgi, deneyim ve değer taşıyıcıları olarak gören bu yaklaşımın yaygınlaştırılması, toplumsal gelişim açısından son derece önemlidir.

Bu anlamlı sürece katkı sağlayan tüm yaşlı bireylere, gönüllü öğrencilere ve proje sürecinde emeği geçen tüm kişi ve kurumlara içten teşekkür eder; kuşaklar arası dayanışmanın artarak sürmesini temenni ederiz

YAŞLI DOSTU KULÜBÜ
BARTIN ÜNİVERSİTESİ



DARÜLACEZE

Kuruluş Amacı ve Tarihi

Darülaceze'nin kuruluş süreci Osmanlı-Rus Savaşı'na kadar uzanmaktadır. Bu savaşın ardından, göçler başlamış 1877-79 arasında İstanbul'a dört yüz bine yakın göçmen gelmiştir. Sokaklarda evsiz, barksız, hasta, kimsesiz çocuk ve dilenciler artmıştır.

İstanbul'daki dilencileri, sokaklarda başıboş gezen kimsesiz çocukları, cami avlusunda yatan kimsesiz muhtaçları bir araya toplayıp ıslah ederek sanat sahibi yapmak, kimsesizlerin son ömürlerini huzur içinde yaşamalarını sağlamak maksadıyla zamanın Padişahı II. Abdülhamid Han, bir Darülaceze kurulmasını ferman ile emir buyurmuştur. Bu ferman sonrası oluşturulan komisyonun tetkikleri neticesinde, Darülaceze'nin Okmeydanı'nda kurulmasının muvafık olacağı ve inşaatının 72.000 altın liraya çıkabileceğini Padişaha arz etmişlerdir. Bunun üzerine Darülaceze'nin Okmeydanı'nda inşasına başlanması Padişahın 25 Mart 1306 (6 Nisan 1890) tarihli fermanı ile emir buyrulmuş ve bu ferman 30 Mart 1306 (11 Nisan 1890) tarihli Resmi Tebliğ ile yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Sultan Abdülhamid Han, Darülaceze'nin kuruluş masraflarını karşılamak üzere 7.000 altın lira kıymetindeki eşyasını hediye etmiş, 10.000 altın lira da nakit olarak bağışlamıştır. Ayrıca yardım kampanyası düzenlenmiş, geniş bir katılım sağlanmış ve toplanan teberrularla 50.000 altın lira toplanmıştır.

Böylelikle temin edilen inşaat parası ile 6 Ekim 1892 tarihinde 21 koyun kesilerek Darülaceze'nin temeli atılmış ve Sultan Abdülhamid Han'ın cülusunun sene-i devriyesi olan 19 Ağustos 1895 tarihinde binaların inşaatı tamamlanarak fotoğraflardan oluşan iki albümle birlikte anahtarları Sultan Abdülhamid Han'a teslim edilmiştir. Darülaceze'nin resmi açılışı 31 Ocak 1896 tarihinde yapılmıştır.

Darülaceze'nin Faaliyet Alanları

1895 yılında Sultan Abdülhamid Han tarafından kurulan, kurulduğu günden bu yana 29.000'i çocuk olmak üzere toplam 72.000 kişiye Şefkat Yuvası olan Darülaceze; din, dil, ırk, sınıf ve cinsiyet farkı gözetmeksizin bakıma muhtaç, yaşlı, engelli insanlara, sokağa terk edilmiş kimsesiz yavrulara hizmet vermektedir.

Şu an Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na bağlı olarak hizmet veren Darülaceze'de barınan sakinlerin tüm giyinme, barınma, gıda, sağlık ve bakım ihtiyaçları kurum tarafından karşılanmakta, hizmet 24 saat aralıksız devam etmektedir. Sakinlerin muayene ve tedavi hizmetleri, koruyucu sağlık hizmetleriyle acil veya kronik rahatsızlıklar tedavi edilmeye çalışmakta, ileri tetkik ve tedavi gerektiren durumlarda hastanelerle bağlantı kurularak her türlü tıbbi tedavileri yapılmaktadır.

Rehabilitasyon merkezi ile de psikologlar ve gönüllüler eşliğinde atölye çalışmaları yapan sakinlerimiz sosyal yaşantıya adaptasyonları ve motivasyonları sağlanmaktadır.



Bölümleri

Darülaceze Başkanlığı'nın yerleşim yeri yaklaşık 30 dönüm olup, yerleşkede; 1 başkanlık binası, 1 çocuk yuvası, 7 adet aceze binası, 1 poliklinik binası, iş ocakları, rehabilitasyon merkezi, soğuk hava depoları, çamaşırhane ve mutfak bulunmaktadır.

Dünyanın hiçbir ülkesinde rastlanmayan ve büyük dinlerin ibadethanelerinden olan cami, kilise ve havra Darülaceze'nin bahçesinde bir aradadır.

Kurumun yatak kapasitesi çocuklar için 50, erişkinler için 504 olmak üzere toplam 554'tir. Bugüne kadar 29.000'i çocuk olmak üzere toplam 72.000 kişiyi ağırlamış ve her gün yeni sakinlere hizmet vermeye devam etmektedir.

Kuruma Kabul Şartları

Darülaceze Nizamnamesi'ne göre;

1) Darülaceze'ye ancak, İstanbul'da doğmuş veya en az 5 seneden beri devamlı oturmakta olan çalışma gücünü kaybetmiş, bakıma ve korunmaya muhtaç kimsesiz fakir olanlarla; geçinebilecek kâfi mala malik olmakla beraber, çalışmayacak durumda olanlardan kanunen bakmakla mükellef kimsesi mevcut olmayan 18 yaşını doldurmuş engelli, güçsüz ve yaşlılar,

2) 0-3 yaş grubu kimsesiz çocuklar ve koruma altında olan çocuklar,

3) Çocuklarının kendilerine bakamayacak durumda olduklarını mahkeme ilan ile belgeleyenler,

4) Sağlık bakımında diğerine bakamayacak durumda olduklarını devlet hastanelerinden alacakları sağlık kurul raporu ile tespit ettiren evli kişiler,

5) Herhangi bir bulaşıcı hastalığı ve akıl hastalığı olmayanlar,

Kurum'a kabul edilir.



UMUTLU EMEKLİ

Ben 72 yaşımdayım. Hayatım mücadeleyle geçti. Daha 3 yaşımdayken Tunceli'ye taşınmıştık. Fakirdik, kardeşlerimle bir pantolonu sırayla giyerdik. O zamanlar yoksulluk herkesin gerçeğiymi ama bizimki biraz daha ağırdı.

İş bulmak kolay değildi. Genç yaşta tarlalarda çalışmaya başladım. Bazen tek başıma olurdum, kimse yardıma gelmezdi. Tarımla, hayvancılıkla uğraştım. Tunceli'den Erzincan'a göç ettik ama yine çalışmaya devam ettik. On kardeştik ama hayatın telaşından kimse kimseyi göremezdi. Herkes bir yerlere savruldu.

Hayat bana kolay yüzünü hiç göstermedi. Hiçbir zamana geri dönmek istemem. Çünkü hangi döneme dönsem yine gün yüzü göremeyeceğim. Sadece bir evlilik yaptım, o da bir yıl sürdü. Sonra yalnız kaldım. Ama en büyük isteğim hiçbir zaman para olmadı. Benim için önemli olan sağlıklı ve huzurlu bir yaşam.

Şimdi bulunduğum yerde daha iyiyim. İlaçlarımı veriyorlar, günlük işler yapıyorum. Kağıttan çanta yapıyoruz, örgüden bebekler hazırlanıyor. Vakit güzel geçiyor. Farklı yerlerden gelen insanlar var, herkesle anlaşmak kolay olmuyor ama yine de rahatım.

Dışarı çıkabiliyorum, bazen eski arkadaşlarıma yanına gidiyorum. Bahçelievler'de kalmıştım, oradaki dostlarımı ziyaret ediyorum. Akrabalarla çok görüşemiyoruz, herkes kendi geçim derdinde.

Misafir geldi mi sohbet ederiz, o zaman biraz huzur bulurum. Günler birbirine benziyor çünkü, aynı yüzler, aynı konuşmalar... Ama sizler gelince içim açılıyor. Konserler düzenleniyor, çocuklar geliyor, güzel vakit geçiriyoruz.

Burası bizim gibi insanlar için büyük bir destek. Yemek, kıyafet, çay... Her şey veriliyor. Odalar kalabalık ama hizmet iyi. Banyoda kese yapılıyor, ihtiyaçlarımız karşılanıyor. Allah razı olsun diyorum.

Toplum çok değişti. Eskiden insanlar birbirini severdi. Televizyon, telefon yoktu ama samimiyet vardı. Şimdi yolda yürürken korkar olduk. Bir bakış can yakabiliyor. İnsanlar birbirine zarar verir hale geldi. Dün bir baba oğlunu öldürmüş mesela... Düşünün artık ne hale geldik.

Eskiden okur yazar bile azdı. Ben 5. Sınıf kadar okuyabildim. Ama çok isterdim okumayı. Öğretmenim "Büyüyünce ne olacaksın" diye sorduğunda "Doktor" derdim. Keşke devam edebilseydim. Gençlere hep söylerim: Okuyun! Çünkü okumak kendinize yapacağınız en büyük iyiliktir.

Hayat zordu, hala da zor. Ama hala içimde umut var. En çok da gençlerde.



TOPRAĞIN GÖNÜL YÂRESİ

94 yaşındayım. İstanbul'da doğdum, burada büyüdüm. Çocukluğum Eski İstanbul'un sokaklarında geçti... Buraya gelmek zorunda kaldım, çünkü bir buçuk yıl önce eşimi kaybettim. Hayat arkadaşımı... O gittiğinden beri mutlu değilim. Hiçbir şekilde unutamıyorum, çok özlüyorum onu.

Biz çok gezer, dolaşırdık. Hayat doluyduk ikimiz de. Ben ona çok bağlıydım. Hala öyleyim. Allah size de benim eşim gibi bir eş nasip etsin... Eğer şu an topraktan kalksa, gözüm kapalı yine onunla evlenirim.

Sadece birkaç yeğenim var, arada uğrarlar. Ama eşimden sonra içim eksik kaldı.

Gençlere bir tek şey söylemek isterim: Ben de bir zamanlar sizin gibi cıvıl cıvıldım. Kıymetini bilin, hayat çok hızlı geçiyor. Ne yapmak istiyorsanız yapın, içinde hiçbir şey kalmasın. Çünkü geri dönmek mümkün değil.



SERİN RUHLU ADAM

Ben Amasyalıyım. 74 yaşındayım. Çocuğum yok, akrabam da pek kalmadı. Sadece biraderim var, o da arada bir gelir görüşürüz. Buraya ilk geldiğimde çok acemilik çektim açıkçası. Alışmak zaman aldı ama zamanla düzene girdim. Sabahları saat dokuzda güne başlarım, akşam dörde kadar vaktim dışarıda geçer, sonra yatakhaneye çekilirim.

Hayatta en çok yoğurdu severim. Sabahları da mutlaka bir bardak soğuk su içerim. Sıcak hiç bir şey yemem, içmem. Yemekte bile... Sıcak bana göre değil.

Ama hayatımın asıl dönüm noktası hanımımı kaybettiğim zamandır. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Her şey zorlaştı, yaşamak bile dayanılmaz geldi. Şeker hastalığı nedeniyle ayağımı kaybettim, artık kendime yetemeyince mecbur buraya geldim.

Gençlere tek bir şey söylemek isterim: İyi yaşayın. Hiçbir şeyi kafanıza takmayın. Aktif olun, hareket edin ve kimseyi değil, sadece kendinizi önemseyin.



17 DİL BİLEN DERVİŞ

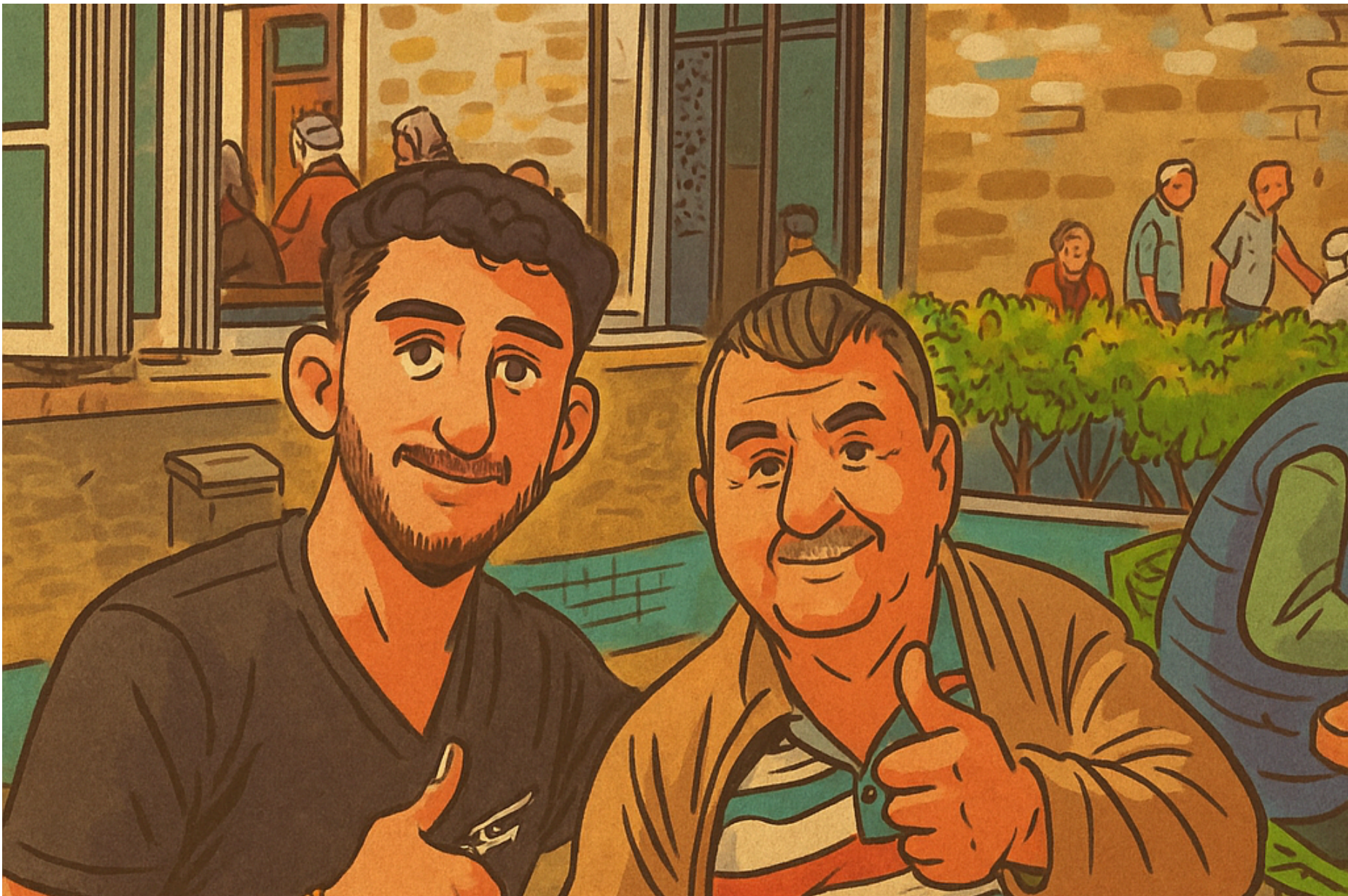
Ben 63 yaşımdayım. Almanya'da doğdum, İsviçre'de tekstil eğitimi aldım. Hayatım boyunca 70'ten fazla ülke gezdim, 17 farklı dil öğrendim. Çünkü kelimelerle dünyalar kurabileceğime inandım. Diller bana sadece iletişim değil; farklı kültürleri, inançları, insanları anlamayı öğretti. En unutulmaz anılarım yurt dışında geçti. Gittiğim yerlerde Müslüman olmayan insanlara dinimizi anlattım, onları İslam'a davet ettim. Bu benim için yalnızca bir inanç değil, aynı zamanda bir yaşam gayesiydi.

Zamanla diller, mesleğimden çok kimliğim oldu. Her sabah uyandığımda o gün hangi dilde geçireceğimi seçiyorum. Bir gün Japonca, ertesi gün İtalyanca ya da Korece... Bu günlük alışkanlıkla hem hafızamı zinde tutuyorum hem de ruhumu besliyorum. Çünkü dil bilmek sadece konuşmak değildir; dil bilmek, insanları anlamaktır.

Fakat hayat her zaman düz bir yol değil. Kolombiya'da otopark işletip iyi kazandım, İstanbul'da bir çağrı merkezinin ortağı oldum. Ama özel hayatımdaki sarsıntılar, ekonomik olarak beni zorladı. 2020'de Türkiye'ye döndüm. Bir süre sokaklarda yaşadım. Ardından Bursa'da barınma evine yerleştim. Bugünse Darülaceze'de kalıyorum. Burada bana huzur veren bir çatı, sıcak bir yuva var. Türkiye'de bana sahip çıkan yakınım yok ama hala dimdik ayakta'yım.

Belki bir zamanlar yalnızdım ama şimdi 500 kardeşim var desem abartmış olmam. Gittiğim her ülkede dostluklar biriktirdim. Diller sayesinde kalplere dokundum, gönüllerle bağ kurdum. Çalışma hayatım boyunca ne yaptıysam içtenlikle yaptım. O yüzden yorgunluk da hissetmedim. Her adımımı bilinçle, iç huzuruyla attım. Hiç istemediğim bir şeyi yapmadım. Bugün dönüp baktığımda içim rahat. Hala umut var, hala yapılacak çok şey var.

Gençlere tek bir şey söylemek isterim: kendinize göre yaşayın, başkalarına değil. Sevdiğiniz işin peşinden gidin, savaşın, yorulmayın. Her zaman iyi bir atın üstünde gidin. Ve unutmayın, dil sadece konuşmak değil, anlamaktır. İnsanları, duyguları, dünyayı anlamaktır...



HATIRALARIN ÇINARI

Ben 90 yaşındayım. Ömrüm boyunca pek çok şey yaşadım, her biri ayrı bir değer taşıyor benim için. Bugün sizlere, geçmişe dönüp baktığımda zihnimde yer etmiş bazı anılarımı, mücadelelerimi ve duygularımı paylaşmak istiyorum.

Askerlik anılarım hala dün gibi aklımda. Üç sene boyunca görev yaptım. Komutanların bana hep çok iyi davrandı. O yıllar zordu ama bir o kadar da kıymetliydi. Yaşadığım o dönemleri asla unutamıyorum.

Hayatım boyunca pek çok zorlukla karşılaştım. Hangisi daha zordu, inanın bilemiyorum. Her biri kendi içinde ayrı bir sınavdı. Esnaftım, kahve işletirdim. Gelirim fena değildi ama çoğu zaman veresiye verirdim, toplamak zordu. Geçim kolay değildi.

Daha 10 yaşında okulu bırakmak zorunda kaldım. Kolay olmadı, o yaşta çalışmak, para kazanmam gerekiyordu. Şimdi olsa okumayı çok isterdim. O zaman mücadele etmek zorundaydım, ama içimde hep bir okuma arzusu kaldı.

Ziyarete gelenlerin oluyor. Gençlerin ziyareti beni daha da mutlu ediyor. Onlarla konuşmak, sohbet etmek bana moral veriyor.

Müziği çok seviyorum. İstanbul gibi bir yerde, ve böyle güzel bir yerde müzik dinlemek adeta cennet gibi hissettiriyor. Müzik ruhumu dinlendiriyor, beni başka diyarlara götürüyor.

Son zamanlarda hastanede kaldım, çok zayıfladım. Ayaklarım tutmaz oldu. Ama buraya geldim, sağ olsunlar bana çok iyi baktılar. Artık bir arkadaş çevrem var, çok mutluyum.

Gençlerin bize karşı daha saygılı olması gerektiğini düşünüyorum. Doğru ve dürüst olmak önemli. Ama şunu da söylemeliyim, şimdiki gençler çok zeki. Hayran kalıyorum onlara.

Eskiden saygı sevgi daha fazlaydı. Keşke yine öyle olsa. İnsan daha umutlu, daha çalışkan, daha dürüst bir ortamda yaşamak isterdi. Maalesef artık çok değişti.

Ama yine de hayat güzeldi. Her şeye rağmen yaşadığım için mutluyum. Anılarım bana eşlik ediyor, kalbimde taşıyorum hepsini.



NASİHATLARIN EFENDİSİ

Evladım sen bana sorular soruyorsun ama bazı şeyler var ki... İçimden ne geliyorsa onu söylemek istiyorum. Hayatım boyunca beni en çok etkileyen şey neydi biliyor musun? Eşimdi. Onu kaybettim ama hala kalbimde. Hiç çocuğumuz olmadı ama onun sevgisi ve desteği... Her şeyi tamamladı. O benim gücümdü.

Sen diyorsun ya, gençlere ne tavsiye edersin... Bak evladım, sen buraya gelmişsin, güzel bir iş yapıyorsun ama bana kalırsa bu iş seni çok yıpratır. Git doktor ol. Git kendi memleketine, kendi memleketline hizmet et. Buradaki insanlar seni üzer, yorarlar. Senin kıymetini bilmezler. Oradakiler seni daha iyi anlar. Hem dua etmem sana bak, hakkımı da helal etmem eğer memleketine dönüp oraya hizmet etmezsen. Söz verdin bana unutma bunu.

Sen diyorsun ya "Bu işi severek yapıyorum, sizin gibi insanlarla tanışmak bana nasip oldu" diye... Evet güzel bir şey, ben de sevindim seni tanıdığımıza. Ama yine de söylüyorum: Git kendi toprağına, oradakilere hizmet et. Elinde imkan varken iyi değerlendir.

Bir de evlilik meselesi... Bak sana bir nasihat: Zenginle evlenme, parası var diye kimse değerli olmaz. Seni kırar, üzer ve hor görür. Tabi herkes öyle değil ama yine de dikkat et. Okumuş, mesleği olan biriyle evlen. Sana kıymet verecek, yol arkadaşı olacak biri olsun. Sevgi dediğin, saygı dediğin budur. Hayat kola değil artık. Her şeyi düşünerek, akılla yaşamak lazım.

Ben yaşadım, gördüm evladım. Şimdi sıra sizde. Ama unutma, söz verdin bana sözü tut, tamam mı?



YÜRÜYEN MERHAMET

Çok şükür evladım, hala elim ayağım tutuyor. Diğer arkadaşlara bakınca halime şükrediyorum. Sabah erkenden kalkarım, yürüyüşe çıkarım. Günde 40 bin adım atıyorum. Hareketsiz kalınca insan çöküyor. Ben böyle tutuyorum kendimi. Simit satıyorum bazen, insanlarla selamlaşıyorum, sohbet ediyorum, dert dinliyorum. Yalnız kalanlara arkadaşlık ediyorum. Belki birine iyi geliriz diye...

Huzurevinde memnunum. Yapacak başka bir şey yok. Allah razı olsun buradakilerden. Ne gerekiyorsa yapıyorlar. Buraya düşmek kimsenin gönlünden geçmez ama buradayız işte. Etrafımdaki insanlarla iyi geçinmeye çalışıyorum. Kolay değil kimse için. Herkesin bir hikayesi bir iç yükü var.

Ben Erzincanlıyım ama senin memleketine daha önceden gittim çok güzel bir yer, misafirperver, sıcak kanlı, ve iyiliksever insanlara rastladım hep.

Gençlere tavsiyem okusunlar. Baba parası yemekle hayat geçmez. Ayağınızın üstünde durun, ailenize hayırlı evlat olun. Şimdi bak ben buradayım, hala çalışıyorum, hala çabalıyorum. Ama çocuklar... Eh, ne diyeyim... Görüşüyoruz, arıyoruz soruyoruz, ama hala bu yaşta bazen benden para isteyen oluyor. İnsan kırılıyor ister istemez. O yüzden söylüyorum ya, gençken öğrenin, bir meslek sahibi olun. Kimseye yük olmayın.

Hayat uzun, ama nasıl yaşadığın önemli. Yürüyebiliyorsam şükrediyorum. Düşeni tutmaya, yalnızı dinlemeye çalışıyorum.



HAC YOLCUSU

Ben 75 yaşındayım. Gümüşhaneliyim. Ömrümün büyük kısmı çalışmakla geçti. Gençliğimde İstanbul'a geldim, Beykoz'a yerleştim. Helalinden kazandım, birikim yaptım. Allah nasip etti, birkaç dairem oldu. Zamanında cebimde 45.000 TL nakit taşırdım. Zengin sayılmazdım belki ama kimseye muhtaç değildim.

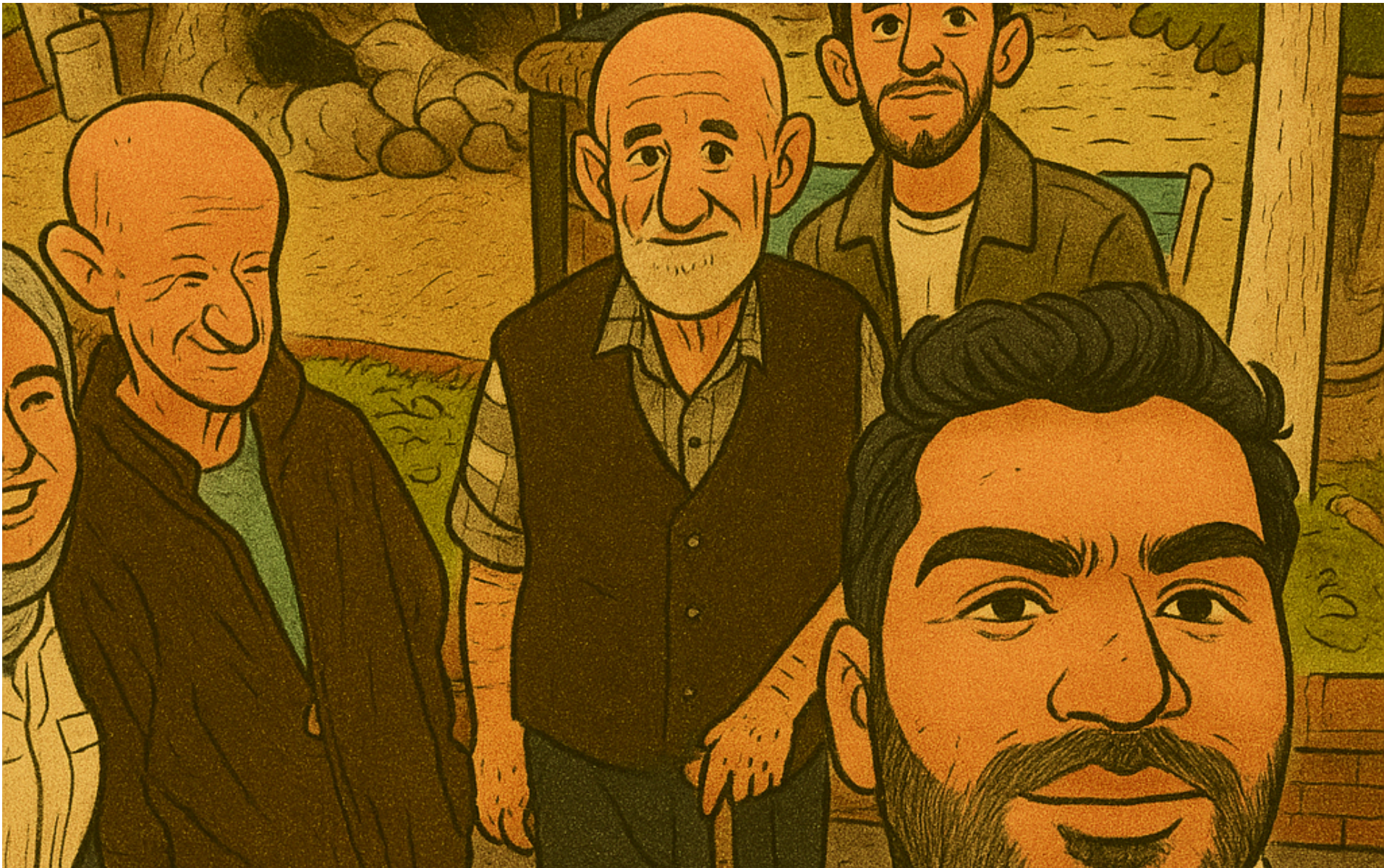
Eşimle güzel bir ömür sürdük. Çoluğumuz çocuğumuz olmadı ama birbirimize yettik. O gittikten sonra içimde büyük bir boşluk kaldı. İnsan yalnız kalınca, etrafındaki herkesin niyeti daha belli oluyor.

Yeğenlerime güvenmiştim. "Evlat gibi bakarlar" demiştim kendi kendime. Ama öyle olmadı. Önce uzaklaştılar, sonra miras hesabı yapmaya başladılar. Ben anlamadan, elimde ne var ne yoksa gitti. Kağıt üzerinde hala benimmiş gibi görünen şeylerin anahtarları başkalarının cebine girdi. Sessizce çekildim hayatın kenarına.

Bir sabah kalktım yapayalnızdım. Gidecek yerim kalmayınca Darülaceze'ye düştü yolum. Allah'a şükür, burası da bir yuva oldu bana. Bir taş sıcak çorba, bir güler yüz yetiyor bazen insana.

Bakmayın böyle anlattığıma, gönlüm kırgın ama kin tutmam. Kalbimi teselli eden en büyük şey, yıllar önce nasip olan hac yolculuğumdur. Kabe'yi ilk gördüğümde göz yaşlarım sel oldu. Umreye de gittim bir kere. Hala içimde o hasret var... Rabbim bir kez daha nasip eder mi, bilmem. Ama eder de nasip olursa, bastonumu alır, yürürüm yine o kutsal topraklara.

Şimdi pencere kenarında oturuyorum çoğu zaman. Kuşları izliyorum. Her gelen geçenin ardından dua ediyorum. Varlık da gördüm, yokluk da. Ama inancımı hiç kaybetmedim. Allah var, gam yok.



KOŞUDAN DÖNMÜŞ ADAM

Ben 79 yaşındayım. Aslen Manisa Akhisarlıyım ama kim sorarsa "İstanbulluyum" derim. Çünkü 17-18 yaşlarındayken çıktım geldim bu şehre. Ne dönebildim, ne de döner gibi oldum. İstanbul büyüktü, ben gençtim. Hayatın tam ortasında bir yerlere tutunmak istedim, ve tutundum da...

Çalışmadığım yer kalmadı desem yalan olmaz. Kumarhaneler, gazinolar, gece kulüpleri... Ne iş varsa yaptım. Kimi zaman kapıda durdum, kimi zaman içeride. Herkesin eğlendiği, kahkahaların havada uçtuğu yerlerde ben hep ayakta, hep tetikteydim. O dönemler, çok para dönerdi, çok hikaye birikir, ama az insan kalır yanında.

Derken her şey bir gün tersine döndü. Vücudumun sol tarafı bir sabah kalktığımda benden değildi. Felç dediler. Yatış tedavi, fizik tedavi derken zaman geçti. Azmettim. Hala tam eskisi gibi değilim ama yürüyebiliyorum. Bastonum elim ayağım olmuş gibi...

Sonrası mı? Herkes bir gün yalnız kalır derlerdi, inanmazdım. Meğer doğruymuş. Bu hayat, sana gençken başka oynar, yaşlanınca başka. Yıllarca kalabalığın ortasındaydım ama sonunda Darülaceze'ye geldim. Şimdi burada başka hikayelerle iç içeyim. Kimi zaman dertleşiyoruz, kimi zaman susarak anlaşıyoruz. Benimkisi suskunlukla yazılmış bir hayat hikayesi belki.

Ama yine şükrediyorum. Çünkü hala gökyüzüne bakabiliyorum. Yavaş da olsa yürüyebiliyorum. Ve geçmişin tozunu, bugünün sessizliğinde sindirebiliyorum.

Eskiden ben koşardım. Şimdi durmayı öğrendim.



BİTMEYEN ENERJİ

Ben 55 yaşındayım. Hayatım boyunca çok zorlukla karşılaştım ama umursamamaya çalışarak hepsinin üstesinden geldim. Zaten başka çaremizde yok... Ya düşüp kalırsınız ya da kalkıp devam edersiniz. Ben hep devam ettim.

10 yıl boyunca taksicilik yaptım. Hayatım, hep bir iş kaygısı içinde geçti. Hep bir koşturmaca, hep bir geçim derdi... Bu yüzden bazı şeylere vakit ayıramadım, en çok da bu içimi acıtır. Vakıt ayıramadan kaybettiğim sevdiklerim, unutamadığım yerdeler artık.

Unutamadığınız anılarınızı var mı? Diye sorduklarında, "Hepsini unuttum" diyorum... Belki de insan bazı şeyleri unutmak istediği için hatırlamaz. Ama isterdim ki 18-25 yaşlarıma dönüp bir kez daha nefeslenecek vakit bulayım. O yaşlarda insan hayatın değerini bilmiyor, ben şimdi anlıyorum.

Benim için hayatın en büyük değeri çalışmaktır. Ayakta kalmanın yolu budur. Hala da çalışır gibi yaşarım. O yüzden burada olmam bir mecburiyet değil; tam tersine kendi isteğimle buradayım. Dışarıda kalacak maddi gücüm var, emekli maaşım da var. Oğlum "Yanıma gel, birlikte kalalım" diye çok ısrar etti ama ben burada mutluyum. Buranın düzeni, insanlığı sohbeti başka... Buranın yapılmasına vesile olanlardan Allah razı olsun.

15 sene tek başıma yaşadım. Evde yalnız oturmayı sevmem, sessizlik bana göre değil. O yüzden buranın kalabalığı, sohbeti içimi ısıtıyor. Arkadaş çevrem var, yaşça denk olduğumuz dostlarım var. Engelli arkadaşlarıma yardım etmeyi seviyorum, çünkü kimse yarının ne getireceğini bilemez. Benim de beynime 2 sene önce pıhtı attı. Şimdi iyiyim, şükür ama yarın ne olur bilinmez. Ziyarete gelen, ikramlae getiren dostlarım oluyor; bu da insanı iyi hissettiriyor.

Burada yaşam sadece dört duvar arasında geçmiyor. Sabah 9, akşam 9 dışarı çıkabiliyorum. Maçlara gidiyorum, tiyatrolara, yazın gezilere katılıyorum. Huzurevinin dışında da bir sosyal hayatım var. Yeter ki siz yaşamak isteyin.

Ama şunu da görüyorum ki, artık yaşam şartları çok değişti. Buna bağlı olarak insanlar da daha gergin. Benim şuanda maddi sıkıntım yok ama geneli düşündüğünüzde tablo parlak değil. İnsanlar birbirine yabancılaştı.

Gençlere tek bir şey söylemek isterim: Okuyun, çalışın. Kendinize her zaman zinde tutun. Sevin, sevin. Büyüklerinize saygı gösterin ve unutmayın: Bir gün sizde yaşlanacaksınız. Belki bir gün sizde böyle bir yerde olacaksınız. Şimdiden kendinize iyi bakın. İyi bir mesleğiniz olsun, ayaklarınızın üzerinde durun.

Hayat işte böyle... Kimi zaman yalnız, kimi zaman kalabalık. Ama ne olursa olsun, mücadeleye değer.





DÜŞÜNCELERİMİZ

Emirhan BEKTAŞ

Darülaceze'ye yaptığımız bu anlamlı ziyaret, hem kişisel hem de toplumsal farkındalığın derinleştiği bir an oldu. Sessizliğin içinde saklı onca hayat hikayesi, yılların getirdiği tecrübeler ve gözlerindeki sıcaklıkla bizi karşılayan o değerli büyüklerimiz... Onlarla geçirdiğimiz her dakika, yalnızca bir sosyal sorumluluk faaliyeti değil; aynı zamanda biz gençler için birer yaşam dersi niteliğindedir. Bu projenin Koordinatörü olarak, her detayını planlarken aklımda hep tek bir soru vardı: " Biz oraya ne götürebiliriz?" Ancak ziyaretin sonunda gördüm ki, biz oraya bir şeyler götürmeye değil, oradan çok şey almaya gitmişiz. Yaşanmışlıkları dinlemek, bir tebessümle göz göze gelmek, küçücük bir el sıkışmada bile içten bir teşekkür hissetmek...Bunlar tarif edilemez değerlerdi. Yaşlı Dostu kulübü olarak amacımız, sadece bir gün değil; uzun vadede farkındalık yaratacak adımlar atmak. Unutulmamak, hatırlanmak ve değer görmek herkesin hakkı. Biz bu ziyaretle bir kapı araladık; şimdi o kapıyı açık tutmak, arkasındaki kıymetli hayatlara daha fazla dokunmak boynumuzun borcu. Bu projede emeği geçen tüm gönüllü arkadaşlarıma ve kapılarını bizlere sevgiyle açan Darülaceze sakinlerine sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Tülay BAYHAN

"Kalpten Kalbe Bir Dokunuş: Darülaceze Vefa Buluşması" projesi, bizim için sadece bir etkinlik değil; yürekteki yüreğe uzanan anlamlı bir bağ kurma yolculuğuydu. Yaşam Boyu Gerontoloji Kulübü olarak böyle özel bir projenin parçası olmak bizleri çok mutlu etti. Her aşamasında aktif şekilde yer alamamış olsam da, kulüp başkanı olarak bu güzel süreci uzaktan da olsa takip etmek ve arkadaşlarıma yaşadığı kıymetli deneyimi görmek gurur vericiydi. Gerontoloji yalnızca bir bilim dalı değil; dokunmak, hissetmek ve hatırlanmaktır. Bu proje de tam olarak bunu yaşattı. Bu vesileyle, bizleri bu güzel buluşmaya dahil eden ve gönülden destekleyen Bartın Üniversitesi Yaşlı Dostu Kulübü'ne ve değerli iş birliği için Gençlik ve Spor Bakanlığı'na içtenlikle teşekkür ederim. Dilerim ki bu gönül köprüleri hep kurulsun, hep yaşatılsın.

Burak SAĞSÖZ

Bartın'dan yola çıkarken içimde hem bir merak hemde tatlı bir heyecan vardı. İstanbul'un köklü yapılarından biri olan Darülaceze'yi ziyaret ederek, orada yaşayan büyüklerimizle tanışma fırsatım oldu. Hemşirelik öğrencisi olarak bu tür ziyaretlerin ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum ama oraya adım attığımda hissettiklerim beklentimin çok daha ötesindeydi. Yaşlılarımızla sohbet ettiğimde, her birinin bambaşka bir hayat hikayesi olduğunu gördüm. Gözlerinin içi parlayarak geçmişi anlatmaları, dinlenmeye ne kadar ihtiyaç duyduklarını fark ettirdi bana. Belki de uzun zamandır birilerinin onları gerçekten dinlemesini bekliyorlardı... Beni en çok etkileyen ise, tüm yaşanmışlıklara rağmen yüzlerinde hala bir tebessüm olabilmesiydi. Hayatın zorluklarına rağmen dimdik ayakta kalmışlardı ve hala öğretecekleri çok şey vardı. Onlardan aldığım dualar ve anlattıkları anılar kalbime kazındı. Darülaceze'den ayrılırken kalbimin bir parçası orada kaldı. Ama içim çok dolu, çok huzurluydu. Bir gün mesleğe atıldığımda, bu ziyarette hissettiklerimi hep hatırlayacağım. Çünkü iyi bir hemşire, önce iyi bir insan olmalı...

Tuğba LİMONCU

Geçtiğimiz günlerde "Kalpten Kalbe Bir Dokunuş: Darülaceze Vefa Buluşması" adlı anlamlı bir projeye katılma fırsatım oldu. Gençlik ve Spor Bakanlığı Gençlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü tarafından desteklenen bu proje, toplumun en kıymetli büyükleriyle biz gençleri bir araya getirdi. Yer aldığımız bu ziyaret, bana yalnızca güzel anılar değil, aynı zamanda hayatı daha derinden kavrayabileceğim bir tecrübe de kazandırdı. Darülaceze'nin sakinleriyle geçirdiğimiz zaman, yaşlı bireylerin aslında ne kadar çok sohbete, paylaşıma ve ilgiye ihtiyaç duyduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Ziyaretimiz onları ne kadar mutlu ettiyse, onların bizlere gösterdiği içtenlik ve samimiyet de bizleri bir o kadar etkiledi. Her biri kendi içinde bir yaşam kitabı olan bu değerli büyüklerimizin anlattığı hayat hikâyeleri, geçmişin izlerine bugüne taşıyarak biz gençlere ilham oldu. Orada tanışma imkanı bulduğum bazı büyüklerimizin yetenekleri karşısında hayranlık duydum. Kimisi dil bilgisiyle, kimisi el işiyle, kimisi müzikle, kimisi ise sadece yaşam tecrübeleriyle birer rehber gibiydi. Bizlere anlattıkları yaşanmışlıklar, sabrın, sevginin ve vefanın ne kadar kıymetli olduğunu hatırlattı. Bu buluşma sayesinde şunu daha iyi anladım: Gençlik enerjimizle, onların birikimini buluşturduğumuzda ortaya çıkan bağ; sadece bir ziyaretin ötesinde, iki kuşağın el ele vererek kurduğu güçlü bir köprüye dönüşüyor. Ve bu köprü, toplumumuzun dayanışma ruhunu güçlendiriyor. Bu deneyim, hayatımda unutamayacağım bir yer edindi. Bundan sonra da yaşlı bireylerle daha fazla vakit geçirmeye, onların sesine kulak vermeye ve bu tarz sosyal sorumluluk projelerinde yer almaya gönülden devam etmek istiyorum. Çünkü bazen bir sohbet, bir tebessüm, bir el tutuşu; bir insanın yalnızlığını hafifletmeye yeter. Ve biz gençlerin yapabileceği en kıymetli şeylerden biri, büyüklerimize sadece hatırlanmak değil, hissedilmek olduğunu göstermek....

Muhammet ARSLAN

Darülaceze'yi ziyaret ettiğimde, biz insanların hayatımızda ne kadar çok şeyden şikayet ettiğini fark ettim. Dışarıdan bakıldığında huzurlu ve sakin görünen bu yerin, içine girince aslında ne kadar derin duygular barındırdığını anladım. Bir çok yaşlı amca ve teyzemizle sohbet etme, röportaj yapma fırsatım oldu. Bizleri gördüklerinde gözlerinde bir parıltı, yüzlerinde içten bir gülümseme vardı. Ancak geçmişlerinden bahsettiklerinde, o gülümsemelerin Ardında saklı olan buruklu ve yalnızlık hissi gün yüzüne çıkıyordu. Bu ziyaret bana, bir gün bizlerin de yaşlanacağını ve bugün yalnız kalan büyüklerimizin yanında olmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlattı. Unutmayalım ki, büyüklerimize verdiğimiz değer sadece bir ziyaretle sınırlı kalmamalı; onların her zaman hatırlamak ve yanlarında olduğumuzu hissettirmek en büyük insanlık görevimizdir.



Zeynep Sude KURUKAHVECİ

Yaşlı Dostu Kulübü olarak, başkanımız Emirhan'ın önderliğinde çıktığımız bu ziyaret, kalbimize dokunan doluydu. Her bir bakışta bir ömür, her bir sözde yılların birikmişliği gizliydi sanki. Bir gülümsemenin neleri değiştirebildiğini, bir dinleyişim nasıl huzur verebildiğini orada bir kez daha gördüm. Küçücük bir sohbet, onların dünyasında kocaman bir mutluluğa dönüştü adeta. Darülaceze'nin sıcaklığı ve yaşlılarımızın bize verdiği o anlamlı güzel nasihatleri... Hepsi birlikte yüreğimde iz bıraktı. Bu kısa ama derin yolculuk, bize şunu hatırlattı: onlara hayattayken sevgimizi hissettirelim, kıymetlerini geç kalmadan fark edelim... Ben bu ziyaretten çok memnun kaldım. Başka ziyaretlerde tekrar buluşmak dileğiyle. Ayrıca bu anlamlı anıların mimari olan sevgili başkanımız ve koordinatörümüz Emirhan'a ve kulübümüzün değerli üyelerine de gönülden teşekkür ederim.

Pelin GÖNÜLDAŞ

Darülaceze ziyareti, sadece bir sosyal sorumluluk faaliyeti değildi. Aynı zamanda bu ziyaret, bizlere paylaşmanın ve gönülden gelen bir iletişimin ne kadar derin etkiler bırakabileceğini fark ettiğim özel bir deneyimdi. Orada olmak; duymak, hissetmek ve anlaşılmak üzerine çok şey öğretti bana. Bize düşen en kıymetli şeyin zaman ve ilgi olduğunu bir kez daha anladım. Bu ziyaret içimde bir iz bıraktı; daha duyarlı, daha farkında bireyler olma yolunda değerli bir adım oldu. Kalplere dokunabildiysek, onları biraz da olsa mutlu edebildiysek, ne mutlu bize. İyi ki gittik, İyi ki dinledik ve İyi ki tanıştık.

Emine CİN

İstanbul'un fethinin 572. Yıl dönümünde, Darülaceze'nin kıymetli büyükleriyle bir arada olmaktan büyük mutluluk ve onur duyuyorum. Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün dediği gibi, 'Umut gençliktedir.' Ancak, yolumuzu aydınlatan siz değerli büyüklerimiz olmadan, o umut pusulasız kalırdı. Sizler geçmişin tecrübesi, bugünün rehberi, geleceğin ilham kaynağısınız. İyi ki varsınız. Sizleri ziyaret etmek benim için sadece bir görev değil, aynı zamanda derin bir gurur ve gönül borcudur.

Zelal AKMAN

Darülaceze, toplumun en kırılgan kesimlerinin bir arada yaşadığı, hayatın tüm zorluklarının gözler önüne serildiği özel bir mekan. Burada gördüklerim, insan olmanın ne kadar derin ve karmaşık olduğunu bir kez daha anlamamı sağladı. Projemiz ise sadece bir görev değil, insanlığın sessiz kalan seslerine kulak vermek, önyargıları yıkmak ve empati kapılarını aralamak için bir çağrı. Her röportajda, her hikayede, insan ruhunun dayanma gücünü ve umut arayışını gördüm. Bu süreç, benim için sadece bir akademik çalışma değil; daha iyi bir toplum için farkındalık yaratmanın ve birlikte değişmenin başlangıcı oldu. Umuyorum ki bu dergi, okuyanların ufkunu açar, yüreklerine dokunur ve insanı insan yapan değerleri yeniden hatırlatır.

Ülkü KURU

Aslında kelimeler ile anlamlandıramayacağım duygular bırakan bu proje de yer almaktan aşırı mutluyum. Darülaceze de yaşayan yaşlı bireylerimizi tanımak onlarla hoş sohbetler kurmak yaşam tecrübelerinden yararlanmak bu projede bulunan her öğrenci için gerçekten eşsiz saatler geçirdiğimiz bu projede bulunduğum için çok avantajlıyım. Bu proje içinde yaşadıklarım, tanık olduklarım, dinlediklerim, gözlemime dayanarak söylemek istiyorum ki kesinlikle herkesin mutlaka en az bir kez ziyaret etmesi gereken bir yerdir. Hayatımdaki en iyi proje serüvenimi yaşatan ve bu projede katkısı olan herkese ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Bu projenin örnek olarak görülmesiyle benzer projelerin daha çok çoğalmasını temenni ediyorum.

Nazar DUROĞLU

Belki her gün önünden geçiyoruz, belki ismini duyuyoruz, belki de ne olduğunu biliyoruz ama cesaret edemiyoruz. Aslında o kadar geniş bir anlamı var ki her giden farklı duygulara kapılıp farklı bir tanımlama yapabilir. Kimini yalnızlık getirmiş Darülaceze'ye, kimini bıkınlık, kimini de kimseye yük olmayayım düşüncesi... Darülaceze, oradaki insanların huzur yeri onların yüreğine dokunmak, yüzlerini güldürebilmek, hikayelerini dinlemek bana o kadar çok şey kattı. Yaşlılara saygı göstermenin, değer vermenin toplumun gelişmişliğiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Farkındalık yaratmak, onlara nefes olmak için herkesin gelip bu duyguları yaşamasını isterim. Mimari zarafeti, huzur veren bahçeleri ve içinde barındırdığı sevgi dolu atmosferle Darülaceze, yalnızca bir fiziksel mekan değil; insan olmanın, yardımlaşmanın ve merhametin somutlaştığı bir yaşam alanıdır. Modern çağın koşuşturmasında unutulmaya yüz tutmuş değerleri hatırlatan bu yer, İstanbul'un ruhunu ve derinliğini hissetmek isteyenler için bir durak olmalıdır.

İsa YALÇIN

Darülaceze'ye yaptığımız ziyaret benim için çok anlamlı ve unutulmaz bir deneyim oldu. Oradaki yaşlılarla bir araya gelmek, onların hayatlarına kısa da olsa dokunabilmek beni hem duygulandırdı hem de düşündürdü. Her birinin geçmişinde kocaman hikayeler, yaşanmışlıklar var. Bizimle sohbet ederken gözlerindeki ışık, aslında ne kadar çok ilgiye ve samimiyete ihtiyaç duyduklarını gösteriyordu. Kimi zaman bir tebessüm, kimi zaman birkaç dakika ayırıp dinlemek bile onlar için büyük mutluluk kaynağı. Bu ziyarette, yaşlılarımızın sadece fiziksel değil, duygusal anlamda da desteklenmeye ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu fark ettim. Bizler için küçük görünen bir zaman dilimi, onlar için günün en güzel anı olabiliyor. Darülaceze'nin sıcak ortamı, çalışanların ilgisi ve yaşlıların bizlere gösterdiği sevgi, içimi hem hüznle hem de minnetle doldurdu. Bu ziyaretten sonra, büyüklerimize daha çok değer vermemiz ve onların kıymetini hayattayken bilmemiz gerektiğini bir kez daha anladım.

Yaşlı Dostu Kulübü ve Yaşam Boyu Gerontoloji Kulübü



PROJEYE DEĞER KATAN HERKESE;

Darülaceze'ye gerçekleştirdiğimiz bu anlamlı ziyaretin her anı, bizler için sadece bir sosyal sorumluluk deneyimi değil; aynı zamanda insanlık, empati ve kuşaklar arası bağların ne kadar kıymetli olduğunu bir kez daha hatırlatan özel bir yolculuk oldu. Bu güzel projeye katkı sunan herkese gönülden teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle, biz gençlere bu tür projeleri hayata geçirme imkanı sunan, desteğiyle yolumuzu açan Gençlik ve Spor Bakanlığı Gençlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü tarafından yürütülen Üniversite Öğrenci Toplulukları İş Birliği ve Destek Programı (ÜNİDES)'e gönülden teşekkür ederiz sizlerin sağladığı imkanlar sayesinde bu proje sadece bir fikir olmaktan çıktı ve hayata dokunan bir deneyime dönüştü.

Ayrıca, bizleri sevgiyle karşılayan, hikayeleriyle bizlere yaşamın farklı yönlerini gösteren ve vakitlerini bizlerle paylaşan Darülaceze'nin kıymetli sakinlerine sonsuz minnettarız. Onlarla geçirdiğimiz her an, hafızamızda ve kalbimizde iz bıraktı.

Ortak proje yürütücüsü olarak bizimle iş birliği içinde çalışan İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Yaşam Boyu Gerontoloji Kulübü'ne, Kulüp başkanı Tülay BAYHAN'a ve değerli kulüp üyelerine de ayrı bir teşekkür borçluyuz. Paylaştığımız vizyon ve karşılıklı dayanışma sayesinde bu etkinlik çok daha güçlü bir etki alanı kazandı.

Bu sürecin her adımında bizlere rehberlik eden, desteklerini hiçbir zaman esirgemeyen Genç Ofis liderlerine en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

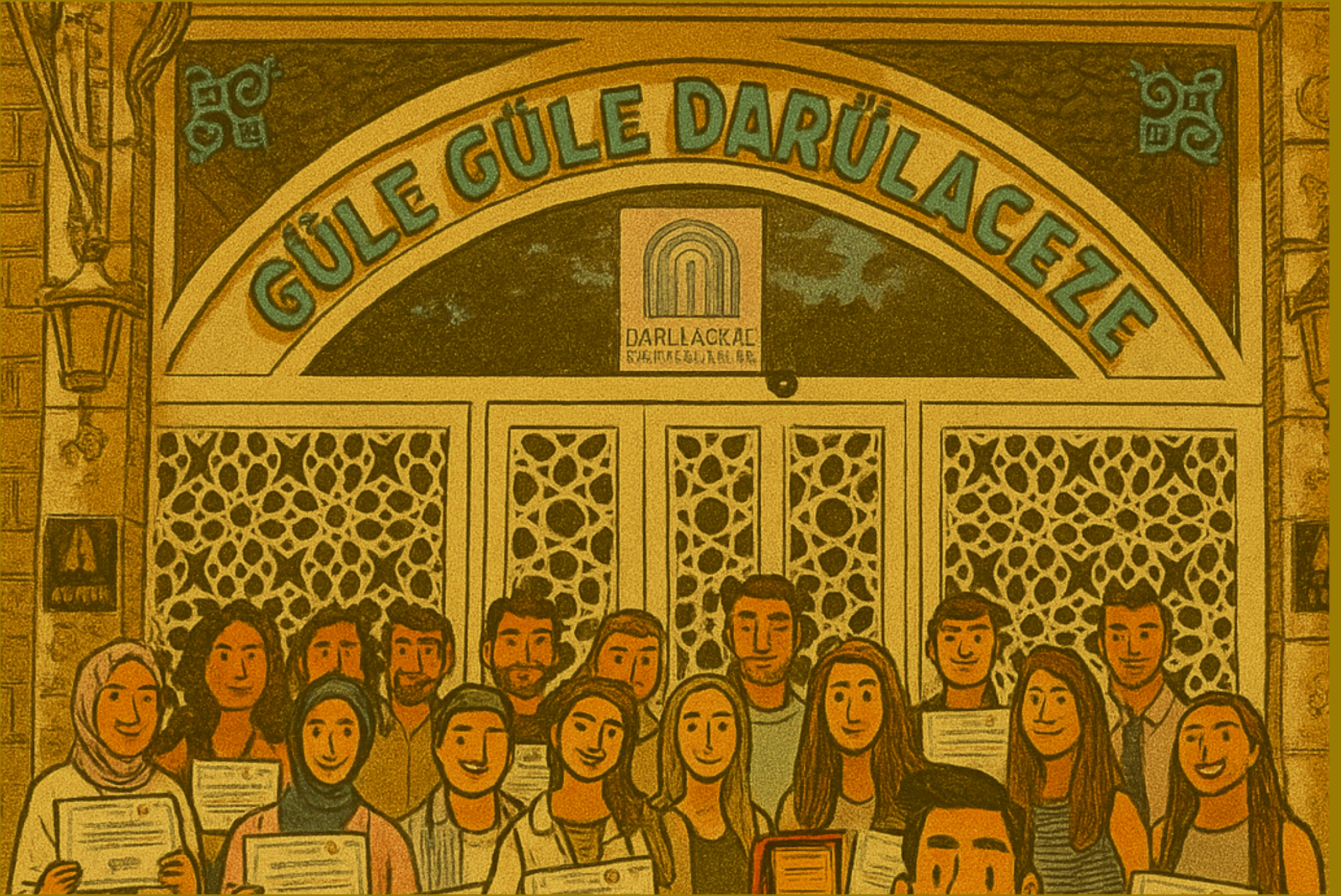
Ayrıca, Yaşlı Dostu Kulübü olarak birlikte bu yolu yürüdüğümüz tüm gönüllü arkadaşlarıma, özverili ve içten katılımları için teşekkür ediyorum. Her birinizin samimi katkısı, bu projenin ruhunu oluşturdu.

Birlikte nice güzel çalışmalarda buluşmak dileğiyle... Teşekkürlerim, sevgi ve saygılarımla.

Emirhan BEKTAŞ
Proje Koordinatörü



YAŞANMIŞLIKLARIN ARDINDA: BİR NESLİN HİKAYESİ 2



**Hazırlayan: Bartın Üniversitesi Yaşlı Dostu Kulüp ve İstanbul Cerrahpaşa
Üniversitesi Yaşam Boyu Gerontoloji Kulübü Gönüllüleri**

Destekleyen: Gençlik ve Spor Bakanlığı ÜNİDES Programı

29 Mayıs 2025
İstanbul